

במכות ובמהלומות חגגה הבוהמה את

ראש השנה והבימאי זרק בקבוק בפני המלחין

נשמע מקצה החדר קול ניפוץ שימשה שנמהל בקולות צחוק רועם. כטוב ליבו בין החליט אחד האורחים לנפץ שימשה. בנס לא נפגע יוסי שריד, שישב בדיוק מתחת לחלון, והספיק לזנק הצידה. מישהו צעק מקצה החדר השני לעבר חברי-הכנסת "בושה, בושה!" המלצר הנוכח אסף את שבירי הזכוכית ואל המקום הגיע בעליהבית, שאל אברון, ובידו מגש. שאל הסתובב בחדר ושלח מבט משועשע וסלחני אל עבר ידידיו, בינתיים התקרבה השעה לחצות. אורי ליפשיץ קם מהשולחן בחיפזון ומיהר החוצה. כשנשאל מדוע הוא הולך, השיב: "אני הולך לנשק את אשתי לקראת השנה החדשה!" זה בדיוק מה שעשו כולם בחצות. כאשר כבה האור, התנשקו הזוגות בלהט. אורי ליפשיץ חזר, הצטרף אל השולחן ולגם עוד כמה כוסיות. כטוב ליבו קם מהשולחן, התיישב ליד הפסנתר והחל פורט עליו. חבריו הצטרפו אליו בשירה עליוה. נגינתו של אורי ליפשיץ הפריעה, כנראה, לבימאי פרוספר

הדדס זדדס בדין

רבת אחת פרצה המהומה הגדולה. ציננות הפרחים שעל השולחנות הועפו על הריצפה ברעש גדול, ורסיסים עפו לכל עבר. בקבוקיין ריקים הועפו מקצה החדר אל קצהו. אנדרופים הונפו בזעם. כך אמורה היתה להסתיים למעשה חגיגת הבוהמה בראש השנה האורחית החדשה במיסעדת-הבוהמה החדשה של כתב מעריב לשעבר, שאל אברון, בנווה-הצדק.

מיסעדתו של שאל, הנקראת הקיסק של תיאטרון נווה-הצדק, נהפכה בזמן האחרון מוקדיהבילוי של הבוהמה. מאכליו של שאל, מעשהידי, והאווירה המיוחדת במקום מושכים אליה אמנים ופוליטיקאים, הנאלצים לפעמים להמתין זמן רב למקום פנוי. אין פלא שהבוהמה החליטה לחגוג את ראש-השנה האורחית דווקא במקום זה.

בשעה 10 בערב כבר היה המקום מלא מפה לפה. בקצה החדר

מלחין קראום
אורי ליפשיץ רצה לנגן

בימאי פרוספר
יוסי שריד לא נפגע בנס

פאריינטה, והלה צעק לעבר אורי ודרש להפסיק את נגינתו. קריאתיו הרגינו מאוד את חבריו של אורי, אשר השיבו לפרוספר בעלבונות. פרוספר חמוס-המות קם מכסאו, והזמין את חבריו של אורי לגמור את החשבון בחוף. יונתן שמיאור ניסה להפריד בין הניצים, אולם חיש מהר נזרקו לעבר פרוספר אימרות כגון: "אנחנו מצפצפים עליך, פרוספר! איך אתה יכול להעליב צייר כאורי ליפשיץ? אנחנו לא נכה איתך רק מכיוון שאנו מתחשבים בנכות שלך!"

כאן, כנראה, הוגדשה הסאה. פרוספר נמוך-הקומה, שאינו אוהב כשמוכרים לו את נכותו, נפגע עד עימקי נשמתו, נטל בקבוק מעל השולחן וזרק אותו ישר על פניו של שמוליק קראום. פניו של קראום החלו שותתים דם, שניגר על חולצתו. לשמוליק, ששימחתו הועבה, זה היה די. הוא התנפל על פרוספר במכות נמרצות, שולחנות הועפו הצידה, והמלצר ההמום גרר את הניצים החוצה. הם המשיכו את התיגרה בחוף.

באותו רגע הגיעו אל המיסעדה פושקן אילי גורליצקי ואשתו רותי לרמן. אילי הגדה מיהר ופרש לעבר החדר השני של המיסעדה. כך בדיוק עשה גם העיתונאי אורי דן, שפרש לא מכבר ממעריב. בינתיים חזר לחדר גם המלצר, כשחולצתו הלבנה מגואלת בדם, והוא נראה כאחרי שחיטה. המלצר מיהר להחליף את חולצתו, ואל המקום הגיע דן בן-אמוץ במצברירוח מרומם, כשכולם מספרים לו מה הפסיד.

"אין דבר", מילמל המלצר, "הם ישלמו את הנזק של החלון. את מחיר הסעודה נגבה מהם בפעם אחרת", אמר ומיהר לנקות את השולחן ואת רסיסי הזכוכית שעל הריצפה. כעבור עשר דקות חזר הכל לקדמותו, שאל אברון המשיך לחייד ולהגיש לאורחיו מעדנים כאלו דבר לא קרה. בשעות הקטנות של הלילה עוד זרמו אל המקום אנשים רבים.

האיש בעל הכובעים

(המשך ממעמד 57)

ליצור מהם קישוטים מרהיבי-עין. "בקיץ", מספר ארוי, "אני מסתובב בר כובע רק במשך היום, אבל בחורף אני לא נפרד ממנו. חסרות לי כמה שערות בראש, אז קי לי, והכובע מחמם אותי. "לא, לא, אני לא מתבייש בקרחת שלי. מי שמתבייש יכול לעשות השתלת שיער. אני מקבל את החיים כמו שהם, רק שלדעתי כובע עושה את האדם יפה יותר, ממש כמו בגד יפה."

כובעו הראשון קנה ארוי היה כובע טירולי, שאותו קנה מתייר, אחרי אותו הכובע, שמצא חן מאוד בעיני נהגי-האוטו בוס, באו מייד נוספים בעשרות. ארוי יצר קשר עם כובען תל-אביבי, המקבל דוגמות של כובעים מחבריו בלחברי-העולם. אותו כובען לא דאג אפילו פעם שמא לא יצליח להיפטר מהכובעים המזוירים — הוא ידע שארוי גפן יבוא להנותו ויקנה אותם.

הטיפול בכובעים חייב להיות רציני ואחראי מאוד. כדי לשמור שהכובע לא יאבד או ישנה את צורתו יש צורך להבי ריש אותו, לנקות אותו ולתת לו צורה. "אני סיגלתי לעצמי שיטות לספל בכור בעים ולעצב אותם, אחרי שהכובעים לא היו מוכנים לגלות לי את סודותיהם המיקצועיים."

הרבה כובעים הוא השחית, עד שמצא את השיטות הנכונות. "שנים חלמתי על כובע אוסטרלי, וכשקיבלתי אחד כזה הוא היה מלוכלך מאוד. אז רחצתי אותו והוא נהרס לגמרי. לרמטכ"ל יש כובע כזה, ושמעתי שבאמצע המילחמה הוא שכח אותו באיזה בונקר וחזר כדי לקחת אותו."

כמו

ג'יי-אר

הבעייה היחידה של ארוי היא עם קהל-הנוסעים. "אנשים שמרגישים מסיבעים, ויצור כמוני נראה להם מזוה", הוא מחייך.

"כשעולים תיירים לאוטובוסים הם נבי הלים לרגע, איך הדבר הזה יקח אותם, אך אני נותן לנוסע להרגיש טוב, כאילו הוא היחיד באוטובוס, ואיני משאיר נוסע בלי תשובה על כל שאלה."

היום מרבה ארוי להסתובב עם כובעיי בוקרים בסיגנון כובעני של ג'יי-אר מן סידרת הטלוויזיה דאלאס. "תיירים אמרי קאים שרואים אותי בכובעים האלה מת-להבים מהם ולא נוהים את מוצאם האמרי ריקאי. זה ממש מזוה, אני חשבתי שב אמריקה בכל בית יש כובעים כאלה ושכולם חובשים אותם."

הישראלים, כך טוען איש-הכובעים, הם אנטי-כובעים, ומנסה להסביר: "שלב ההתנגדות מתחיל בצבא. גם לי היו המון מיספטים משום שלא חבשתי כומי אולם גם בצבא התרגלו כבר הממונים על המישמעת למלך הכובעים, והם הפי סיקו להעיר לו על הופעתו הבלתי-תיקנית."

לצד כל עיסוקיו הרבים יש לו ל-ארוי גפן זמן לעוד אהבה גדולה בחייו: חמת-החלילים. "שנים רציתי כלי כזה", הוא מספר ושוּלח יד מלטפת אל כלרי הנגינה. "שלחתי מיכתבים לבתי-הרושת רבים בסקוטלנד, עד שאחד מהם שלח לי את החמת לארץ."

ארוי קיבל את כליה-הנגינה אך לא ידע כיצד להפיק ממנו צלילים. באחד מסטוריו בעיר העתיקה בירושלים הבחין בחלון ראווה של חנות צילום, בתמונה של אדם עם חמת-החלילים. הוא איתר אותו ושיכנע אותו ללמדו את תורת הנגינה.

"הוא לימד אותי בשיטה פרימיטיבית מאוד", נזכר ארוי, "אבל לאט-לאט הת-קדמתי ולמתי לנגן כמה צלילים". כל השירים המזנוגים בחמת נשמעים דומים, ומשיר אחד אפשר לעשות אלף שירים רק על-ידי שינוי קצב הנשיפות.

"לפעמים באים אלי חברים ואני מציג את החמת בגאווה רבה", הוא מחייך, "ואני אפילו מתחיל לנגן כמה צלילים, ואז, לשמחתי הרבה, אני מגלה שאורחי משתעממים כבר אחרי כמה צלילים. אני מפסיק לנגן ואף אחד לא יודע שבצבם השיר האחד שניגנתי הוא השיר היחיד שאני יודע לנגן."

טייבי זכרונני